

Isten hatalmas csodákkal szabadította ki népét Egyiptomból, ahol rabszolgák voltak. Szövetséget kötött velük, és gyönyörű országot ígért nekik. Mikor a határra értek, kémeket küldtek előre. A kémek visszatértek, és elmondták, hogy az ország gyönyörű, de erős népek lakják! Erre nagyon megijedt az egész nép, és vissza akartak fordulni. „De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljetek a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljetek tőlük! De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell őket kövezni. Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek, és ezt mondta az ÚR Mózesnek: Meddig utál engem ez a nép, és meddig nem hisz bennem a sok jel ellenére sem, amelyeket közöttük tettem?! (...) Mondd meg nekik: Életemre mondom – így szól az ÚR –, hogy úgy fogok veletek bánni, ahogyan ti beszéltetek ellenem! Itt a pusztában fogtok holtan elhullani, a számba vettem mind, ahányan csak vagytok, húszévestől fölfele, mert zúgolódtatok ellenem. Nem mentek be arra a földre, amelyről esküvel ígértem, hogy ott fogtok lakni, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia. **De gyermekeiteket, akikről azt mondtátok, hogy prédává lesznek, azokat beviszem, és megismerik azt a földet, amelyet ti megvetettetek**”

(4Móz 14,6–11,28–31).